

Publicerad 2010-08-30 03:56 av Caprice!

resan fortsätter...

En sällsam resa - etapp 15-17

”Innan man lämnar Indien beger man sig till Upplysningsträdet, man vill se var Siddharta blev Buddha. På ytterst hemliga vägar tar man sig dit, det tar sin lilla tid men så småningom kan man vila under det stora trädet som ger en välsignad skugga i middagshettan. Som du säkert vet står buddhismen inte längre särskilt högt i kurs i sitt forna hemland. Det hemliga munksällskapet som fört en dit, slår sig ner under ett mindre heligt träd ungefär 50 meter bort. Dels för att man bör vara ensam under Upplysningsträdet, dels av ren självbevarelsedrift.

Ja, så sitter man där och småmediterar utan att nånting alls händer, inte mer än att man får lite ont i häcken av den obekväma lotusställningen som man inte riktigt fixar. Det har man aldrig kunnat, inte ens när man var ett annars vigd barn. Man är felbyggd, helt enkelt. Tämigen fort inser man också att man fortfarande har långt kvar till nirvana, om man nu nånsin når dit. Men vistelsen under trädet gör ändå gott. I dom här trakterna kan det vara svårt nog att höra sina egna tankar, landet är ju så vansinnigt överbefolkat, särskilt i vissa städer. Men här under trädet får man faktiskt lite lugn och ro.

Efter nån timme eller så har man fått nog av ensligheten och gör ett tecken till munkgruppen. Under tystnad beger man sig därifrån. Även tystnaden är påbjuden av munksällskapets stadgar. Först på tre kilometers avstånd kan man bryta tystnaden med nåt enstaka ord. Med ökande avstånd ökar också antalet tillåtna ord. Såna platser är nog samt markerade i allt vidare cirklar runt det märkvärdiga trädet. Då och då sätter topografin hinder i vägen för såna märken men då behövs i regel inget pratmärke heller. Just dom här lite mer perifera märkena bryr sig inte andra religionsutövare om att hedra och det ger emellanåt upphov till smärre konflikter, men i övrigt för dom glest spridda munksällskapen en ganska obemärkt tillvaro. Dom har länge trängts allt längre ut, och numera är dom så små att dom vanligen får vara ifred eftersom ingen hindu, jainist, sikh eller muslim känner sig det minsta hotad längre av deras existens. Dessutom hindras särskilt hinduerna verksamt av sina egna religiösa rättesnören ifrån att ge sig på dom tynande grupperna av buddhistmunkar. Dom vill inte gärna utöka sin negativa karma.

Så småningom när vi den yttersta cirkeln och ett lågmält samtal kommer trevande igång. Munkarna är ju ganska ovana vid att småprata. Så snart vi kommit till välkända trakter igen är det dags att gå skilda vägar. Eftersom munkarna lyckats dåligt med att tigga ihop mat för just den här dagen så får dom resten av spaghettipinnarna som skramlar omkring i ens fickor. Man förklarar hur dom ska tillagas och så uppför man en liten pantomim som får understryka ens ord. Munkarna tittar storögt på. Sen tar man farväl. På långt håll hör man att dom nu är riktigt pratsamma, dom låter bekymrade. Nåja, dom klurar väl ut det så småningom.

Man tittar i smyg på vad man har i ena handen och som man fann där under Upplysningsträdet, några lösa grästovor. Man har sina aningar om vilken historia dom kan berätta. Nåja, man ska inte missunna folk att ha lite roligt. Det där oväntade mötet mellan den gamle vise och det där unga energiknippet till tjej lät tala om sig ganska länge efteråt...

Nåväl, nu tar man sin tillflykt till en stor parkeringsplats som just nu ligger öde. Där ställer man sig så centralt som möjligt och så blundar man hårt… Och snart får man syn på honom. "Hej, gamle vän!" Man böjer sig lätt framåt och plötsligt svävar man högt högt igen i hans varsamma klor. Han vet vart man vill och utsikten över Himalaya är hänförande. Man överför en särskild bildtanke och han svarar med att ta en riktig panoramasväng. Snart nog landar man precis utanför Katmandu. Den väldiga örnen tar nådigt emot fisken man efter viss möda lyckas frammana. Han tillåter än en gång en liten smekning över näbben. Sen lyfter han med mäktiga vingslag och styr kosan österut.

Man slår sig i slang med en grupp sherpas som bor alldeles i närheten. Några av dom yngre har tack och lovt lärt sig lite engelska så man snackar ganska obehindrat med dom äldre också, med ungdomarna som ivriga tolkar. Efter den hisnande luftfärden är man återigen hungrig och inom kort blir man bjuden på rostad jak med shiboumesvamp, en lokal variant på shiikaate. Till det dricker man en blandning av jakmjölk och gaursås. Det smakar bättre än det låter, tro mig! Så här nära världen tak börjar man få lite problem med andningen men shiboumesvampen har en vidgande effekt på luftrören, ungefär på samma sätt som alkohol. Den plötsliga eufori som följer när andnöden helt upphör upplevs i själva verket som ett rus. Men det är ett rus utan minsta baksmälla. Det tar rätt lång tid för ruset att gå ur kroppen, och effekterna sitter i länge efteråt. Alltså behövs ingen återställare. Bara ett nytt rus när andnöden efter en tid åter ansätter en. Så det går åt mycket shiboumesvamp.

Än så länge finns det gott om den men för att den inte ska utrotas så har man nyligen infört ett nationellt skördeförbud under sportiden. Så det gäller att planera sina svamprus noggrant. Sportiden inträffar ganska oregelbundet och flera gånger om året. Det här förbudet har tvingat fram en särskild expertgrupp som fortlöpande utbildar noggrant utvalda ungdomar i denna livsnödvändiga sportidskunskap. Så snart dom anses tillräckligt skickliga i att förutspå sportider upptas dom som fullvärdiga ledamöter av den högt ansedda expertgruppen. Som bevis på sin upphöjelse bär dom vissa kännetecken som dock inte ska avslöjas här. (En annan har ju lovat att knipa käft om just det.) Svampen är dessutom mycket välsmakande. För att ingen ska lockas att tjuvplocka den under förbudstider patrulleras det relativt begränsade området där shiboumesvampen växer. Man har anställt indiska vakter eftersom dom är mer högre än sherpas och därmed inger större respekt.

Ja, som du förstår har det vuxit upp något av en industri kring bevarandet av denna livsnödvändiga svamp. Men nu lämnar vi den aspekten av livet hos sherpas.”

”Det är nog bäst det om du inte vill tråka ut din medresenär långt innan resan är över.”

”Asså, nu får’u ge dig med dom där gliringarna! Tror’u du skulle klara’t bättre så vassego och försök!”

”Hm… nej, det överlåter jag med varm hand åt dig.”

”Då så. Då kniper du igen nu, begrips?”

Följeslagaren nickar men tiger, han väntar tålmodigt på att det oväntade utbrottet ska gå över.

”Nu vart du allt lite spak, va? OK, nu lyssnar du och avbryter inte stup i kvarten!” Hon ruskar lite på sig för att bli av med den plötsliga ilskan.

”Var var jag nu? Jo, dom här sherpas. Dom är ena riktiga överdängare på att berätta. Dom är ju vana vid att lotsa äventyrslystna västerlänningar både uppför och nerför de olika bergssluttningarna. Man sitter som trollbunden så fort nån börjar berätta om hur tokigt turister betar sig uppe i bergen. Eftersom man är lite höjdrädd så känner man ingen större längtan efter att själv bestiga Mount Everest eller K2. Men att lyssna till den ständiga strömmen av berättelser om mer eller mindre erfarna bergsbestigare är minst sagt fascinerande.

Man trivs så in i bommen bra hos sherpas att man funderar på att slå sig mer hos dom för gott. Men det där med andnöden och den nyckfulla svampen gör att man ändå bestämmer sig för att fortsätta resan. Efter några veckors uppehåll och tre shiboumesvamprus är man åter redo att ta farväl och ge sig i kast med nästa etapp av den långa resan. Som du säkert vet är sherpas ett av jordens mest gästvänliga folkslag. I förebyggande syfte får man nu med sig ett litet lager av torkad svamp. Med ett antal lyckönskningar ringandes i örena ställer man sig sen lite avsides och visslar på så hög frekvens kan man.

Man får vänta en liten stund men snart ser man den, den antarktiska silkesalbatrossen som på senare tid funnit sig väl tillrätta i dom här avlägsna trakterna. Han landar lite klumpigt och fäller ihop sina enorma vingar eftersom det är så jobbigt att ha dom utfällda i vilotillståndet. Han vet att det tar sin lilla tid att avklara avskedshälsningarna. När man äntligen är klar att ge sig av upptäcker man att han har somnat. Man knackar uppfordrande på hans ena klo, men förgäves. Man tar sig en funderare, sen tar man sin absolut sista lilla rest spaghetti som hade gömt sig i ett litet veck inuti den ena fickan, och så använder man det som dirigentpinne medan man nynnar ”El condor pasa”.

Då vaknar han och trumpetar förtrytsamt ut sitt missnöje, den där sången borde minsann handla om en sån som han, inte den där jäkla idoliserade gamen! Han blir surt på en, man ger honom sitt allrasom mest strålande leende, då veknar han och så sätter den väldiga startmaskinen igång, av vinddraget får man hjälp att komma upp på hans rygg, sen vinkar man en sista gång till sina nyfunna vänner och så bär det iväg. Man knackar rytmiskt ett antal gånger på hans rygg så han ska veta vart man tänkt sig. Och så är man äntligen på väg, efter fem misslyckade starter är han slutligen korrekt koordinerad. Man flyger inte precis turbulensfritt som med örnen men det går ändå relativt snabbt.

”Det var kungen av Tsin…” En gammal Taube-låt ljuder i ens ena öra, hur det nu går till, och sen kraschlandar man med ens ungefär i mitten av den ärevördiga urgamla långmuren.

”Du borde lära dig att beräkna avstånd lite bättre”, säger man med viss avsmak, ”det

där gjorde rätt ont. Några mil närmare bebodda trakter hade inte heller varit fel. Tack i alla fall, här har du lite fisk.”

Han tar surmulet emot den. Och nu, när han för en gångs skull har en riktigt lång startsträcka, så lyfter han faktiskt redan på första försöket. Man riktigt ser hur lättad han känner sig. ”Adjö med dig, gamle tok!”, mumlar man. Och efter att ha gnidit sig på vissa ömmande ställen är man redo att utforska det vidsträckta kinesiska riket. Vissa delar i alla fall. Så man sätter igång och traskar mot öster, mot mer bebodda ställen.

Medan man traskar på tycker man sig höra dånande hovtramp långt i fjärran...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Caprice! med Poeter.se id #11042 innehar upphovsrätten